

OPINIONS

Nº 76 - Any 2016

¿Què fem per un món millor?

Critiquem als governants, a l'Església i als seus representants, als que es dediquen a la docència, als que integren la societat, als... ¿Per què abans d'emetre judicis no esbrinem quin és el nostre comportament davant un món que s'està tornant molt conflictiu en tots els àmbits?

Preguntes i reflexions personals:

¿Estem còmodament instal·lats dins una bombolla, la qual ens permet gaudir d'un certa tranquil·litat perquè no deixem que la travessi problemes que ens envolten? ¿Valdria la pena fer una revisió d'aquesta hibernació per no quedar-nos "caps quadrats" amb idees obsoletes?.

Tenim a l'abast tanta informació que ens proporcionen els mitjans de comunicació, les xarxes socials, Internet i la tecnologia en general, que viure en la ignorància quasi denota un grau important de mediocritat.

Un bon medi per estar al dia i, alhora, omplir estones de soledat són: els ordinadors, les tablettes, els mòbils... doncs permeten consultar qualsevol cosa, mirar pel·lícules, escoltar música... fins i tot, veure i parlar, a l'instant, amb persones que són a milers de kilòmetres. Però, ¿poden aquets aparells crear addicció; ennuvolat la ment o arribar a substituir aquells diàlegs, freqüent, amb familiars i amics, amb qui passem estones tant agradables?.

¿Som culpables de que la canalla facin anar els dits, a totes hores, pendents d'aquests artilugis, o, ¿ja ens va bé perquè així estan ocupats i no molesten?

Aquesta manera de fer ¿està deixant de banda dialogar i saber què preocupa al jovent, quins són els seus ideals, les seves frustracions, els seus amics, i, fer-los veure amb quines dificultats es poden trobar en una societat en la qual predomina satisfer "el jo" sense pensar en les necessitats dels "altres"?

El jovent és la llavor de l'arbre per on anirà passant la saba del futur de la societat, però, ¿fem els possibles perquè, aquest arbre, vagi adquirint una bona maduració i doni fruits d'homes i dones íntegres que sàpiguen lluitar per un món millor? o ¿deixem que només els preocupi poder abastir valors materials defugint els concernent a l'esperit?

Vivim una epidèmia on, els microorganismes com les bacteries i els virus, estan sent substituïts per altres grans organismes també molt nocius i devastadors: l'amor al diner; les ànsies de poder; l'egoisme; la vanitat; la mentida... que es van imposant gradualment a l'esforç personal, la sinceritat; la generositat; la comprensió; el perdó; el respecte als altres i a la natura; la bona educació; la prudència; la paciència... ¡¡Tan necessaris per una bona convivència i per fer un món millor!!

El materialisme no és cosa nova, però, potser en l'actualitat, s'està mostrant de manera inquisidora i salvatge. ¿Ens hem acostumat al esclavatge que ocasiona?

S'apropen eleccions:

El dia 26 de juny hi ha eleccions. Malgrat ens sentim saciats i cansats que a totes hores els mitjans de comunicació facin entrevistes o pronostiquin què pot passar a partir del 27; és un bon moment per reflexionar, doncs, d'aquestes eleccions dependrà, en gran manera, que Catalunya vagi endavant, quedi estancada, o que empitjorin les condicions en que es troba.

L'estar al capdamunt és llaminer i tothom vol ser-hi, però, per assolir la responsabilitat de representar un país s'ha d'estar preparat per gestionar-lo amb seny, i alhora, s'ha de donar una imatge d'ètica i d'urbanitat quan pertoqui.

L'anar "per lliure i de progrés" en la manera de parlar, actuar i vestir, pot imbuir a pensar que, quins actuen d'aquesta manera, són persones carregades d'orgull i rigidesa mental, característiques que poden ser negatives i perjudicials per dur les regnes d'un país, escoltar i dialogar amb la ciutadania i representar-nos davant el món.

La corrupció s'ha instal·lat en les nostres institucions i els lladres (amagats per no ser descoberts o sota la hipocresia de paraules grandiloqüents), han campat per on han volgut dilapidant els nostres diners, portant-los d'aquí cap allà, fent insegur monetàriament el nostre present i el del futur de properes generacions, endeutant-nos amb xifres que, traduïdes a pessetes, molts, hem de rumiar com s'escriuen.

Desgraciadament "Casa nostra" no queda lliure d'aquest pecat. Tots som culpables amb el nostre comportament de covardia, silenci, egoisme i mandra, de fer els ulls grossos mentre no ens toquin la cartera.

Es necessita un canvi en profunditat i això, requereix temps, control i mesures legislatives per evitar corrupcions, abusos i, castigar als defraudadors amb un veredict judicial que els condemni no solament a presó, sinó a tornar els diners que tan fàcilment s'han embutxacat.

¿Aconseguirem fer un país on hi hagi transparència, coherència i un control exhaustiu del que es fa amb els diners que tots aportem?.

Hi ha un desencís general per la manca de feina i perquè el bon fer d'una majoria ha estat trepitjat per l'avarícia sense límits d'una minoria amb gran poder. Per tant, no serà fàcil reconstruir aquest país viciat a tort i a dret per uns i altres: caldrà escollir amb sensatesa, a qui sembla no abusarà, sotmetrà, humiliarà, menysprearà els nostres drets; retallarà despeses de sanitat, de recerca i ensenyament; llocs per discapacitats; residències per a gent gran i, altres... mentre augmenten les despeses destinades a armament.

Optar per un o altre candidat és un acte de fe, doncs, tant si són d'una banda com de la contraria, prometen el que saben no podran acomplir. Ningú posseeix una vareta màgica per endevinar i assegurar, amb quins condicionants nacionals i mundials ens podem trobar.

Malgrat la incògnita, fer-nos preguntes sobre què pot passar si elegim un partit o altra no està demés, i, no hauríem d'oblidar que, en dates no massa llunyanes, hi haurà eleccions a casa nostra, per tant, a qui elegim avui, pot repercutir en el nostre demà.

Tant de bo, quan sapiguem el resultat de les eleccions puguem felicitar amb una forta encaixada de mans (encara que sigui amb retard), a qui no solament sabrà mantenir les nostres il·lusions, sinó que farà tots els possibles perquè, aquestes, es facin realitat.

Epíleg:

M'ha semblat adient abans de finalitzar aquest escrit, transcriure un poema d'en Miquel Martí i Pol que va musicar en Lluís Llach.

El poema es molt bonic, es titula “*Dóna’m la mà*” i diu així:

*[Dóna’m la mà.
Tot és pur com el silenci que precedeix el cant,
i el temps desfà tendrament els rulls
que han de dur al futur desitjat.*

*Dóna’m la mà, i així podrem creure altre cop que
tot el que hem volgut, només espera un gest,
com si fos el vent
que amb el nostre esforç tenaç desfermarem.*

*Dóna’m el cor per compartir projectes i esperances.
Dóna’m els ulls i que el desig ens marqui un nou destí.
Més ençà de la incertesa que ens va marció la veu,
els dits pentinen de nou el mar com un símbol viu i fidel.*

*Dóna’m la mà, dóna’m la veu i proclamem que
tot està per fer, tot és possible avui.
Fem sentir arreu com s’exalta el vell desig d’un món millor.]*

Malgrat el cansament a que ens ha portat tants mesos de divagacions i parleria, si volem que “casa nostra” sigui un país que mostri davant el món que no som uns nouvinguts sinó un poble amb arrels, història, cultura i assenyats, fem un gest que caracteritza la democràcia que tots anhelem.

Dipositem la nostra papereta en l’urna que ens pertoqui amb el nom de qui haurem escollit, convençuts que, és una oportunitat que tenim perquè la “nostra terra” i la seva gent, vagin conquerint pam a pam el que els pertoca.

Ben segur que, amb aquest gest contribuirem a fer, entre tots, el primer pas perquè les coses canviïn i s’arribi a assolir, per a tots... **Un món millor.**

Maria Mercè Usón